

**ՆԱՆՈՒՆ ՆԱՅԱՍՏԱՆԻ ՆԱՆՐԱԳԵՏՈՒԹՅԱՆ
ՆԱՅԱՍՏԱՆԻ ՆԱՆՐԱԳԵՏՈՒԹՅԱՆ ՍԱՆՄԱՆԱԴՐԱԿԱՆ ԴԱՏԱՐԱՆԻ
Ո Ր Ո Շ Ո Ւ Մ Ը**

**ՔԱՂԱՔԱՅԻ ՍԻԼՎԱ ԱՍԱՏՐՅԱՆԻ ԴԻՄՈՒՄԻ ՆԻՄԱՆ ՎՐԱ՝ ՆԱՅԱՍՏԱՆԻ
ՆԱՆՐԱԳԵՏՈՒԹՅԱՆ ԶՐԵԱԿԱՆ ԴԱՏԱՎԱՐՈՒԹՅԱՆ ՕՐԵՆՍԳՐՔԻ 414.1 ՆՈԴ-
ՎԱԾԻ 2.1-ՐԴ ՄԱՍԻ՝ ՆԱՅԱՍՏԱՆԻ ՆԱՆՐԱԳԵՏՈՒԹՅԱՆ ՍԱՆՄԱՆԱԴՐՈՒ-
ԹՅԱՆԸ ՆԱՄԱԳԱՏԱՍԽԱՆՈՒԹՅԱՆ ՆԱՐՅԸ ՈՐՈՇԵԼՈՒ ՎԵՐԱԲԵՐՅԱԼ
ԳՈՐԾՈՎ**

Քաղ. Երևան

28 հուլիսի 2009թ.

Նայասրանի Նանրապետության սահմանադրական դափարանը՝ կազմով.
Գ. Նարությունյանի (նախագահող), Կ. Բալայանի (գեկուցող), Ն. Դանիելյանի,
Ֆ. Թոխյանի, Մ. Թովուզյանի, Վ. Նովհաննիսյանի, Ն. Նազարյանի, Վ. Պողոսյանի,
համաձայն ՆՏ Սահմանադրության 100 հոդվածի 1-ին կետի, 101 հոդվածի 6-րդ
կետի, «Սահմանադրական դափարանի մասին» ՆՏ օրենքի 25, 38 եւ 69 հոդվածների,
դռնբաց նիստում գրավոր ընթացակարգով քննեց «Քաղաքացի Սիլվա Ասատր-
յանի դիմումի հիման վրա՝ Նայասրանի Նանրապետության քրեական դատա-
վարության օրենսգրքի 414.1 հոդվածի 2.1-րդ մասի՝ Նայասրանի Նանրապետության
Սահմանադրությանը համապատասխանության հարցը որոշելու վերաբերյալ» գործը:
Գործի քննության առիթը քաղաքացի Ս. Ասատրյանի՝ 14.04.2009թ. ՆՏ սահմա-
նադրական դափարան մուտքագրված դիմումն է:
Ուսումնասիրելով գործով գեկուցողի հաղորդումը, դիմող եւ պարասխանող
կողմերի գրավոր բացատրությունները, հերպագրելով օրենսգիրքը եւ գործում առկա
մյուս փաստաթղթերը, Նայասրանի Նանրապետության սահմանադրական դափա-
րանը **Պ Ա Ր Զ Ե Ց .**

1. ՏՏ քրեական դատավարության օրենսգիրքը ՏՏ Ազգային ժողովի կողմից ընդունվել է 1998 թվականի հուլիսի 1-ին, Նայասարանի Նանրապետության Նախագահի կողմից ստորագրվել՝ 1998 թվականի սեպտեմբերի 1-ին եւ ուժի մեջ է մտել 1999 թվականի հունվարի 12-ից:

Օրենսգրքի՝ «Վճռաբեկ բողոքը վերադարձնելը» վերաբառությամբ 414.1 հոդվածը, որպես օրենսգրքի լրացում, ընդունվել է ՏՏ Ազգային ժողովի կողմից 2006թ. հուլիսի 7-ին՝ ՆՕ-152-Ն օրենքով: Նշված հոդվածի դրույթները փոփոխվել են ՏՏ Ազգային ժողովի կողմից 2007թ. փետրվարի 21-ին, 2007 թվականի նոյեմբերի 28-ին եւ 2008 թվականի դեկտեմբերի 26-ին ընդունված՝ համապատասխանաբար՝ ՆՕ-93-Ն, ՆՕ-270-Ն, ՆՕ-237-Ն օրենքներով:

Սահմանադրական դատարանն իր՝ 2007թ. ապրիլի 11-ի ՍԴՌ-691 որոշմամբ, քննության առնելով օրենսգրքի 414.1. հոդվածի (2006թ. հուլիսի 7-ի խմբագրությամբ) սահմանադրականության հարցը, նշված հոդվածի 2-րդ մասը՝ վճռաբեկ բողոքը վերադարձնելու մասին որոշման պարճառաբանման պարտադիր պայման չնախատեսելու, հետեւաբար, նաեւ՝ արդարադատության արդյունավետության, բավարար մարչելիության իրավական երաշխիքներ չապահովելու առումով, ճանաչել է Նայասարանի Նանրապետության Սահմանադրության 3, 6 (1-ին եւ 2-րդ մասեր), 18 (1-ին մաս), 19 (1-ին մաս) հոդվածների պահանջներին հակասող եւ անվավեր:

Ազգային ժողովի կողմից 28.11.2007թ. ընդունված՝ «ՏՏ քրեական դատավարության օրենսգրքում փոփոխություններ եւ լրացումներ կատարելու մասին» ՏՏ օրենքի 72 հոդվածով, սահմանադրական դատարանի նշված որոշման արդյունքում, օրենսգրքի 414.1 հոդվածը լրացվել է 2.1-րդ մասով, որը սահմանում է. «Սույն օրենսգրքի 414.2 հոդվածի առաջին մասի 2-րդ եւ 3-րդ կետերով նախատեսված հիմքերի բացակայության հիմնավորմամբ վճռաբեկ բողոքը վերադարձնելու մասին վճռաբեկ դատարանի որոշումը պետք է լինի պարճառաբանված»:

Դիմողը սահմանադրական դատարանում վիճարկում է օրենսգրքի 414.1 հոդվածի (2007թ. նոյեմբերի 28-ի լրացումներով) 2.1-րդ մասի սահմանադրականությունը:

2. Քննության առարկա գործի դատավարական նախապարմությունը հանգում է նրան, որ Ս. Ասարրյանը մեղավոր է ճանաչվել Ավան եւ Նոր Նորք համայնքների առաջին արյանի դատարանի 12.10.2007թ. դատավճռով: Վերջինս բողոքարկվել է ՏՏ վերաքննիչ քրեական դատարան: ՏՏ վերաքննիչ քրեական դատարանի 18.06.2008թ.

դարավճշում Ս. Ասատրյանի վերաբերյալ դարավճիռը թողնվել է անփոփոխ, իսկ վերաքննիչ բողոքը՝ առանց բավարարման: Նշված դարավճի դեմ 21.11.2008թ. դիմողի կողմից բերվել է վճռաբեկ բողոք՝ նյութական եւ դարավարական իրավունքի խախտման հիմքով: ՏՏ վճռաբեկ դարարանի 15.12.2008թ. թիվ ՎԲ-82/08 որոշմամբ վճռաբեկ բողոքը վերադարձվել է այն պարճառաբանությամբ, որ չկան հիմքեր եզրակացնելու, որ բողոքում բարձրացված հարցերի վերաբերյալ վճռաբեկ դարարանի որոշումը կարող է էական նշանակություն ունենալ օրենքի միարեսակ կիրառության համար, եւ որ վերաքննիչ դարարանի կողմից թույլ է փրվել առերեսույթ դարական սխալ, որը կարող է առաջացնել կամ առաջացրել է ծանր հետեսանքներ, ինչպես նաեւ վերանայվող դարական ակտն առերեսույթ հակասում է վճռաբեկ դարարանի՝ նախկինում ընդունված որոշումներին:

3. Դիմողը վիճարկվող դրույթի սահմանադրականության հարցը բարձրացնում է երկու հիմնական առումներով: **Նախ**, նշված դրույթը, չնայած սահմանադրական դարարանի 2007թ. ապրիլի 9-ի ՍԴՈ-690 որոշման մեջ արտահայտված իրավական դիրքորոշումներին, թույլ է փալիս օրենսգրքի 414.2 հոդվածի 1-ին մասի 1-ին կետով նախատեսված հիմքի բացակայության հիմնավորմամբ վճռաբեկ բողոքը վերադարձնել առանց պարճառաբանության, ինչն «արդեն իսկ հակասում է սահմանադրական դարարանի ՍԴՈ-690 եւ ՍԴՈ-691 որոշումներին, Սահմանադրության 18 (1-ին մաս) եւ 19 (1-ին մաս) հոդվածներին, ինչպես նաեւ 6 հոդվածի 1-ին եւ 2-րդ մասերին, այդ թվում «Իրավական ակտերի մասին» ՏՏ օրենքի 9 հոդվածի 2-րդ մասի համարմամբ, դրանցով էլ Սահմանադրության 3 հոդվածին»:

Երկրորդ, վճռաբեկ դարարանի՝ վճռաբեկ բողոքը վերադարձնելու որոշումները պարճառաբանելու պահանջի կարարման առնչությամբ ձեսավորված հակասական իրավակիրառական պրակտիկան վիճարկվող դրույթի իրավական անորոշության արդյունք է, ինչը դրսեստորվում է նրանում, որ օրենսգրքի վիճարկվող դրույթը չի սահմանել վճռաբեկ դարարանի որոշման պարճառաբանվածության չափանիշները: Ըստ դիմողի՝ որպես վճռաբեկ դարարանի որոշման պարճառաբանվածության չափանիշներ պետք է հանդես գան վճռաբեկ դարարանի պարականություններին ուղղված այնպիսի օրենսդրական պահանջներ, ինչպիսիք են՝ ա) վճռաբեկ բողոքը վերադարձնելու մասին որոշման մեջ այն նյութական եւ դարավարական նորմերի նշումը, որոնց խախտման հիմքով բերվել է վճռաբեկ բողոքը, բ) առերեսույթ դարական սխալի բացակայության հիմնավորումը, գ) ծանր հետեսանքի

բացակայության հիմնավորումը, դ) բողոքում բարձրացված հարցի վերաբերյալ վճռաբեկ դատարանի որոշման՝ օրենքի միապետակ կիրառության համար էական նշանակություն չունենալու հիմնավորումը, ե) վերանայվող դատական ակտն առերևույթ (*prima facie*) վճռաբեկ դատարանի նախկինում ընդունած որոշումներին չհակասելու հիմնավորումը, գ) «էական նշանակություն», «ծանր հետեւանք» եւ «վճռաբեկ դատարանի նախկինում ընդունած դատական ակտ» հասկացությունների հստակեցումը:

Դիմողը խնդրում է օրենսգրքի 414.1 հոդվածի 2.1-րդ մասում ամրագրված դրույթը՝ իրավակիրառ պրակտիկայում դրան փոխարինված մեկնաբանությամբ, ճանաչել ՏՏ Սահմանադրության 3, 6, 18 եւ 19 հոդվածների պահանջներին հակասող եւ անվավեր «...այնքանով, որքանով նշված դրույթը վճռաբեկ դատարանին չի պարտավորեցնում վճռաբեկ բողոքը վերադարձնելու մասին որոշման մեջ պարճառաբանելու, թե ինչու առկա չէ ծանր հետեւանքը, կամ ինչու բարձրացված հարցի վերաբերյալ վճռաբեկ դատարանի որոշումը չի կարող էական նշանակություն ունենալ օրենքի միապետակ կիրառության համար, կամ ինչու վերանայվող դատական ակտն առերևույթ (*prima facie*) չի հակասում վճռաբեկ դատարանի նախկինում ընդունած որոշումներին, ինչպես նաեւ այնքանով, որքանով վիճարկվող դրույթը՝ օրենսգրքի 414.2 հոդվածի առաջին մասի 1-ին կետերով նախատեսված հիմքի բացակայության հիմնավորմամբ վճռաբեկ բողոքը պարճառաբանված որոշմամբ վերադարձնելու պահանջ չի սահմանում»:

4. Պատասխանողի պնդմամբ՝ ՏՏ քրեական դատավարության օրենսդրության մեջ կարարված փոփոխությունների եւ լրացումների արդյունքում վճռաբեկ բողոքը վերադարձնելու մասին վճռաբեկ դատարանի որոշման պարճառաբանման պարտադիր պայմանը լիարժեքորեն երաշխավորվել է: Պատասխանող կողմը մատնանշում է «ՏՏ քրեական դատավարության օրենսգրքում փոփոխություններ եւ լրացումներ կարարելու մասին» 2007թ. նոյեմբերի 28-ի ՏՏ օրենքի 72 հոդվածով օրենսգրքի 414.1 հոդվածի լրացումը 2.1-րդ մասով, որը սահմանում է. «Սույն օրենսգրքի 414.2 հոդվածի առաջին մասի 2-րդ եւ 3-րդ կետերով նախատեսված հիմքերի բացակայության հիմնավորմամբ վճռաբեկ բողոքը վերադարձնելու մասին վճռաբեկ դատարանի որոշումը պետք է լինի պարճառաբանված»:

Միաժամանակ, պատասխանող կողմը, հաշվի առնելով այն հանգամանքը, որ ՏՏ սահմանադրական դատարանն անդրադառնալով ՏՏ քաղաքացիական դատարանի

վարության օրենսգրքի 233 հոդվածի 2-րդ մասի սահմանադրականության խնդրին՝ ՄԳՌ-765 որոշմամբ ՏՏ Սահմանադրությանը հակասող եւ անվավեր է ճանաչել վիճարկվող հոդվածի 2-րդ մասը՝ «բացառությամբ սույն օրենսգրքի 234 հոդվածի 1 կետի 1-ին ենթակետի բացակայության հիմնավորմամբ վճռաբեկ բողոքը վերադարձնելու դեպքերի» բառակապակցության մասով, գտնում է, որ հիշյալ որոշումը հավասարապես փարավում է նաեւ քրեական դատավարության օրենսդրությամբ սահմանված համանման հարաբերությունների նկատմամբ:

Պատասխանող կողմը հերքելություն է անում, որ «ՏՏ քրեական դատավարության օրենսգրքի 414.1 հոդվածի 2.1-րդ մասով ամրագրված՝ վճռաբեկ բողոքը վերադարձնելու մասին որոշումը պետք է լինի պարճառաբանված, դրույթը սահմանադրականության խնդիր չի առաջացնում հերքելյալ հիմնավորմամբ՝ ա) օրենսդիրը վճռաբեկ բողոքի վերաբերյալ որոշումների ընդունման հետ կապված իրավահարաբերությունները կարգավորելիս առաջնորդվել է վճռաբեկ դատարանի սահմանադրաիրավական կարգավիճակի օրենսդրական ապահովման եւ նրա հայեցողական լիազորությունների իրացման երաշխավորման անհրաժեշտությամբ, բ) օրենսդիրը հստակորեն սահմանել է այն պայմանը, այն է՝ որոշման պարճառաբանված լինելը, որի պարագայում վճռաբեկ դատարանը կարող է միայն վճռաբեկ բողոքը վերադարձնելու մասին որոշում կայացնել, գ) վիճարկվող դրույթի բովանդակությունից բխում է, որ պարճառաբանված որոշումը պարավորեցնում է վճռաբեկ դատարանին, իր գործառնական կարգավիճակին համապատասխան, ապահովելու վճռաբեկ բողոքը վերադարձնելու մասին որոշման ընդունման հայեցողական լիազորության իրավաչափ իրականացումը»:

5. Սահմանադրական դատարանն արձանագրում է, որ օրենսգրքի վիճարկվող դրույթին համարժեք եւ նույնաբովանդակ դրույթ էր ամրագրված նաեւ ՏՏ քաղաքացիական դատավարության օրենսգրքի 233 հոդվածի 2-րդ մասում: Ինչպես վիճարկվող դրույթում, այնպես էլ ՏՏ քաղաքացիական դատավարության օրենսգրքի նշված դրույթում օրենսդիրը վճռաբեկ բողոքը վերադարձնելու մասին վճռաբեկ դատարանի որոշման պարճառաբանման պահանջը չէր փարավում այն որոշումների վրա, որոնցում վճռաբեկ բողոքը վերադարձնելու հիմքն այն է, որ բողոքում բարձրացված հարցի վերաբերյալ վճռաբեկ դատարանի որոշումը չի կարող էական նշանակություն ունենալ օրենքի միաբնակ կիրառության համար:

ՆՏ սահմանադրական դատարանն իր՝ 2008թ. հոկտեմբերի 8-ի ՍԴՌ-765 որոշմամբ, քննության առնելով ՆՏ քաղաքացիական դատավարության օրենսգրքի 233 հոդվածի 2-րդ մասի սահմանադրականության հարցը՝ այն ճանաչել է Նայասարանի Նանրապետության Սահմանադրության 18 և 19 հոդվածների պահանջներին հակասող և անվավեր՝ «բացառությամբ սույն օրենսգրքի 234 հոդվածի 1 կետի 1-ին ենթակետի բացակայության հիմնավորմամբ վճռաբեկ բողոքը վերադարձնելու դեպքերի» բառակապակցության մասով:

Նշված որոշման պատճառաբանական մասում սահմանադրական դատարանը, մասնավորապես, արտահայտել է հետևյալ իրավական դիրքորոշումները. «Իր ՍԴՌ-690 որոշման մեջ սահմանադրական դատարանը պատճառաբանվածության պարտադիր պահանջը կապում է ոչ թե վճռաբեկ բողոքի ընդունելիության այս կամ այն կոնկրետ հիմքի հետ, այլ՝ բացառապես բոլոր հիմքերի հետ: Նման պահանջն ինքնանպատակ չէ, և դրա նպատակն է ապահովել վճռաբեկ բողոքը վերադարձնելիս դատարանի հայեցողական լիազորության իրավաչափ և օրինական իրականացումը, ինչպես նաև դատական ակտի նկատմամբ անձի վստահության ապահովումը:

Ելնելով վերոգրյալից՝ սահմանադրական դատարանը գտնում է, որ սահմանադրական դատարանի նման որոշման առկայության պայմաններում ՆՏ Ազգային ժողովն օժտված չէ վճռաբեկ բողոքը վերադարձնելու հիմքերից որևէ մեկը «արտոնյալ» վիճակում դնելու հայեցողությամբ, և չի կարող սահմանել, որ այդ հիմքի վկայակոչումն «ինքնաբավ է» ու դրա առկայության հիմնավորման կարիք չկա: Ուստի, անկախ նրանից, թե օրենսդիրը վճռաբեկ բողոքի ընդունելիության ինչ հիմքեր կսահմանի, դրանցից բոլորը և յուրաքանչյուրը ենթակա են պատճառաբանման»:

ՆՏ սահմանադրական դատարանը գտնում է, որ ՆՏ քրեական դատավարության օրենսգրքի 414.1 հոդվածի լրացումը 2.1-րդ մասով, որում միայն նախատեսվում է, որ օրենսգրքի 414.2 հոդվածի առաջին մասի 2-րդ և 3-րդ կետերով նախատեսված հիմքերի բացակայության հիմնավորմամբ վճռաբեկ բողոքը վերադարձնելու մասին վճռաբեկ դատարանի որոշումը պետք է լինի պատճառաբանված, չի ապահովել սահմանադրական դատարանի ՍԴՌ-691 որոշման ամբողջական կատարումը՝ գործնականում բացառություն անելով օրենսգրքի 414.2 հոդվածի առաջին մասի 1-ին կետով նախատեսված հիմքի բացակայության հիմնավորմամբ վճռաբեկ բողոքը վերադարձնելու մասին վճռաբեկ դատարանի որոշման պատճառաբանման առնչությամբ:

Նաշվի առնելով ՆՏ քաղաքացիական դատավարության օրենսգրքի 233 հոդվածի 2-րդ մասում ամրագրված դրույթի եւ ՆՏ քրեական դատավարության օրենսգրքի վիճարկվող դրույթի բովանդակային համարժեքությունը՝ սահմանադրական դատարանը հենվում է ՆՏ քաղաքացիական դատավարության օրենսգրքի 233 հոդվածի 2-րդ մասի սահմանադրականության հարցի վերաբերյալ սահմանադրական դատարանի՝ 08.10.2008թ. ՍԴՌ-765 որոշմամբ արտահայտած իր իրավական դիրքորոշումների վրա եւ գտնում է, որ այդ որոշման մեջ արտահայտված իրավական դիրքորոշումները հավասարապես վերաբերում են նաեւ ՆՏ քրեական դատավարության օրենսգրքի վիճարկվող հոդվածին:

6. Ինչ վերաբերում է դիմողի կողմից՝ վիճարկվող դրույթում առկա անորոշության հիմքով դրա սահմանադրականությունը փաստարկելու հանգամանքին, ապա սահմանադրական դատարանը գտնում է, որ վիճարկվող դրույթում որեւէ անորոշություն առկա չէ:

Վերահաստատելով 2008թ. նոյեմբերի 25-ի իր ՍԴՌ-780 որոշման մեջ ամրագրված իրավական դիրքորոշումները՝ սահմանադրական դատարանն արձանագրում է, որ օրենքներում օգտագործվող առանձին հասկացություններ չեն կարող ինքնաբավ լինել: Դրանց բովանդակությունը, բնորոշ հատկանիշների շրջանակը ճշգրտվում են ոչ միայն օրինաստեղծ գործունեության արդյունքում, այլ նաեւ դատական պրակտիկայում: Տվյալ դեպքում խոսքը վերաբերում է «Էական նշանակություն», «ձանր հեփեւանք» եւ «Վճռաբեկ դատարանի նախկինում ընդունած դատական ակտ» հասկացությունների եւ դրանց բնորոշ հատկանիշների բովանդակության բացահայտմանը:

ՆՏ Վճռաբեկ դատարանը, գործելով ՆՏ Սահմանադրության 92 հոդվածի 2-րդ պարբերությամբ սահմանված իր սահմանադրաիրավական գործառույթի, այն է՝ օրենքի միատեսակ կիրառությունն ապահովելու գործառույթի եւ այդ գործառույթն իրականացնելիս՝ իրավունքի զարգացմանը նպաստելու իրավասության շրջանակներում, պարտավոր է Վճռաբեկ բողոքը վարույթ ընդունելու մասին որոշման մեջ մեկնաբանել խնդրո առարկա հասկացությունների օրենսդրական բովանդակությունը՝ հնարավորություն փալով իրավունքի համապատասխան սուբյեկտներին կանխափեսել իրենց վարքագծի իրավական հեփեւանքները: Վճռաբեկ դատարանի այս պարտավորությունը շեշտադրված է նաեւ սահմանադրական դատարանի ՍԴՌ-690 որոշման 10-րդ կետում:

Միաժամանակ, սահմանադրական դատարանը վերահաստատելով 2009թ. մարտի 17-ի իր ՍԴԱՌ-21 որոշման մեջ արտահայտած իրավական դիրքորոշումները՝ հարկ է համարում ընդգծել, որ անձի իրավունքների դատական պաշտպանության արդյունավետ իրականացումը պայմանավորված է նաև ՏՏ քրեական դատավարության օրենսգրքով նախատեսված ընթացակարգային պահանջների հստակ և միակերպ կատարմամբ: Վիճարկվող դրույթում «պարճառաբանված» արտահայտությունն իրավակիրառական պրակտիկայում պետք է ընկալվի իր բառացի նշանակությամբ՝ հաշվի առնելով օրենքի նորմատիվ պահանջները, և այնպես, որ չփոփոխվի այդ պահանջների իրավական իմաստը:

Ինչ վերաբերում է նրան, որ ըստ դիմողի՝ առանձին դեպքերում, մասնավորապես՝ դիմողի դեպքում, վճռաբեկ դատարանը ձեռական կամ փարբերակված մոպեցում է դրսևորում վճռաբեկ բողոքը վերադարձնելու վերաբերյալ օրենքով ամրագրված պահանջին և ըստ էության չի բավարարում այդ պահանջը, ապա դա դատական ակտի իրավաչափության և ոչ թե՛ փյալ պահանջն ամրագրող դրույթի անորոշության և այդ հիմքով՝ վերջինիս սահմանադրականության հարց է:

Միաժամանակ, սահմանադրական դատարանը հարկ է համարում նշել, որ սահմանադրական դատարանն իր՝ 2007թ. ընդունած որոշումների կատարման վիճակի վերաբերյալ փարեկան հաղորդման մեջ ընդգծել է, որ անհատական դիմումների հիման վրա դատական պրակտիկայի ուսումնասիրությունը վկայում է, որ դատարանների կողմից բողոքը վերադարձնելու մասին որոշման ոչ բավարար հիմնավորումը պարճառ է դառնում, որ քաղաքացիները չեն համոզվում իրենց բողոքի ոչ իրավաչափ լինելու հարցում:

Ելնելով գործի քննության արդյունքներից և ղեկավարվելով Նայաստանի Նանրապետության Սահմանադրության 100 հոդվածի 1-ին կետով, 101 հոդվածի 6-րդ կետով, 102 հոդվածով, «Սահմանադրական դատարանի մասին» Նայաստանի Նանրապետության օրենքի 63, 64 և 69 հոդվածներով, Նայաստանի Նանրապետության սահմանադրական դատարանը **Ո Ր Ո Շ Ե Ց**.

1. ՏՏ քրեական դատավարության օրենսգրքի 414.1 հոդվածի 2.1-րդ մասը՝ օրենսգրքի 414.2 հոդվածի 1-ին մասի 1-ին կետով նախատեսված հիմքի բացակայության հիմնավորմամբ վճռաբեկ բողոքը պարճառաբանված որոշմամբ վերադարձնելու պահանջը բացառելու մասով, ճանաչել Նայաստանի Նանրա-

պերության Սահմանադրության 18 եւ 19 հոդվածների պահանջներին հակասող եւ անվավեր:

2. Նայասրանի Նանրապերության Սահմանադրության 102 հոդվածի երկրորդ մասի համաձայն սույն որոշումը վերջնական է եւ ուժի մեջ է մտնում հրապարակման պահից:

ՆԱԽԱԳԱՆՈՂ

Գ. ՆԱՐՈՒԹՅՈՒՆՅԱՆ

28 հուլիսի 2009 թվականի
ՍԴՈ-818